

Alabama: ontroerende zoektocht in een veel te grote hooiberg

Fien Leysen trekt naar Alabama. — © Koen Broos

Theatermaakster Fien Leysen trok in het spoor van haar overleden vader, een voormalig BRT-journalist, naar het Amerikaanse Alabama en vraagt zich af hoe je kan leven in gemis.

Charlotte De Somviele

Gisteren om 03:00

Alabama

Nog tot en met 10/2 in theater arsenal (Mechelen), daarna tot 22/3 op tournee door Vlaanderen. Alle speeldata via www.berlinberlin.be

★★★☆☆

Als kind kreeg theatermaakster Fien Leysen dat éne verhaal steeds weer te horen. Over hoe haar vader Kris Leysen, broer van de vorig jaar overleden acteur Johan Leysen, in 1978 naar Alabama trok voor een BRT-reportage over *the American dream*. En hoe hij daar prompt gepromoveerd werd tot sheriff. Cowboyverhaal of waargebeurd? Aan haar vader kan Leysen het niet meer vragen, hij overleed aan kanker in 2014. En dus reist ze 45 jaar later, met een camera onder de arm en 'Alabama rain' van Jim Croce in de oren, zelf naar de Verenigde Staten.

Als kind kreeg theatermaakster Fien Leysen dat éne verhaal steeds weer te horen. Over hoe haar vader Kris Leysen, broer van de vorig jaar overleden acteur Johan Leysen, in 1978 naar Alabama trok voor een BRT-reportage over *the American dream*. En hoe hij daar prompt gepromoveerd werd tot sheriff. Cowboyverhaal of waargebeurd? Aan haar vader kan Leysen het niet meer vragen, hij overleed aan kanker in 2014. En dus reist ze 45 jaar later, met een camera onder de arm en 'Alabama rain' van Jim Croce in de oren, zelf naar de Verenigde Staten.

Met het Antwerpse multimediegezelschap Berlin, waar ze *associate artist* is, deelt Leysen een voorliefde voor documentair verteltheater met een twist. Op zes tv-schermen, ingenieus ingebouwd in het decor van een Amerikaanse pub, doet ze verslag van haar zoektocht naar de plekken en mensen die haar vader toen sprak. Kan ze via zijn werk dichterbij komen bij wie hij ooit was? Met zijn mondharp en stoere laarzen zorgt muzikant Steven De Bruyn live voor een americana-gevoel.

Leysen is geen actrice, wel een verteller. Haar stem en présence zijn warm, maar haar poëtische observaties voelen soms te bedacht, de opleiding Woordkunst laat zich moeilijk wegspele. Het neemt niet weg dat *Alabama* een erg persoonlijk rouwritueel is, waarin de emotie er bij Leysen steeds meer inhakt. Het is moeilijk om niet ontroerd te raken door dit koppige verlangen van een dochter om de herinnering aan haar vader vast te houden, terwijl de tijd beetje bij beetje alles wegwast.

Frustrerend

Want een frustrerende zoektocht is het wel. Het nadeel aan docutheater is dat je nu eenmaal afhankelijk bent van wat je vindt. In *Alabama* is het als zoeken naar een naald in een hooiberg. Huizen zijn afgebroken, buurtbewoners verdwenen, telefoons en mails blijven onbeantwoord, getuigen herinneren zich nog weinig over die Belgische reporter. De sociologische analyse over racisme en wapengeweld in de VS lijkt er wat bijgesleurd om het gebrek aan een sterk verhaal te compenseren. Met dezelfde toewijding als haar vader blijft Leysen zoeken naar een spoor, maar de "magische stad" (zoals Alabama vreemd genoeg wordt genoemd) blijkt een teleurstelling. Ook als publiek blijf je op je honger zitten.

Daarmee legt *Alabama* wel iets tragisch bloot over de dood: als nabestaande moet je het doen met de brokstukken die overblijven en af toe een klein vleugje poëzie dat oplicht.